

Ἄποψε, κάποιος λήπῃσε τὴ σύντροφον Χαρά μου
καὶ τὸν γυρεύουμε μαζί μὲς τὶς πτυχὲς τῆς νύχτας
στὰ κορινθόρια τὰ μακρὰ, μὲς τὰ κοιμὰ σαλόνια
καὶ μὲς τὰ κλόσια τὰ πλεχτὰ τοῦ ἡ Σιωπῆ ἀγροπνῆαι.
— Νὰ εἶνε Σκέψη ἄραγε ; — ἡ φίλη μου ρωτᾷει —
ἢ ῥόδο ὅπου ξέχασα νὰ τοῦ χιμογελάσω,
τῆς μνήμης κούφιο μυστικὸ ποῦ ζήτησα νὰ κραῶσω
νὰ μοῦ εὐφράνῃ τὴν ψυχὴ πρωτοῦ μελαγχολήσω ;
Μὲ προσοχὴ ἀνοίξαμε τὴ θύρα τῶν Ἄγνώστων
μὰ τρόμοι μᾶς ἐξώσανε στὸ ἄφωτο δωμάτιο
γιατὶ σκοντάψ' ἀπαλὰ σὲ πεπλομένους ἴσκιους
καὶ στὰ φτερά κάποιων ψυχῶν τοῦ στοιχιόμενες στέκαν.
Ὅταν τὰ μάτια ἄπληστα τὰ σκότη διαπεράσαν
εἶδαν χεῖλάκι' ἀέρινα σὲ στάση : « γὰ νὰ σμίξουν »
πίσω σὲ ῥόδων πέταλλα ἀνήδονων, κοιμένα,
λεπτῶν, σὰν ἄχρες ἰριδος πρὶν ἀποσυντεθοῦνε.
Κι' εἶδανε μπράτσα σάρκινα καὶ δάχτυλα γραμένα
πλασμέν' ἀπὸ τὴν αἰσθησὴ θεοῦ γὰ νὰ χαϊδεύουν
μὲ πεταλοῦδες βυσσινιῆς στὰ νύχια ζυγισμένες
τοῦ εἶχαν ἔκφραση καρδιάς πρὶν πάρῃ ν' ἀγαπή.
— Φίλε, δὲ βλέπω τίποτα ἐδῶ νὰ φέρονῃ λύπη,
τὰ θελτικὰ αὐτὰ στοιχὰ μοιάζουν τὰ ὄνειρά μου
νοιώθω ἢ ὀπτασία τους ὅτι μὲ πλημμυρίζει
χωρὶς τὴ θλίψη τὴ βαρὰ νὰ εἰμποροῦν νὰ διώξουν.
Τὰ πάγκα σὰν ξετάσαμε, περάσαμε στὸν κήπο,
μὰ στ' ἄσπρα νυχτολούλουδα τρέμοντας σταματᾷμε
— Πρόσεξε — λέει ἡ χαρὰ — ἡ ἄμωμη Λευκότη
νὰ σοῦ ζαλίσῃ δύναται τῆς αἰσθησῆς τὰ φρένα.
Στὸ κλόσκι τὸ ἀπόκρυφο μ' ἐγκράτεια τραβᾷμε
κ' ἐκεῖ χυμῶν τ' Ἄρώματα νὰ μᾶς ἀποναρξώσουν
μὰ ἐμεῖς σφιχτὰ, σὰ Νύμφιοι, πιασμένοι ἀπ' τὸ χέρι
ψάχουμε γὰ τὸν ἔνοχο στοὺς μυστικοὺς κορυψῶνες.
Ξάφνον — νυχτὸς Βασίλισσα — στὸν καλαμένιο θρόνο
νὰ κάθει' εἶδαμε θαμπή, γυναίκα; σιλουέτα
ὅπου βαθυὰ στὸ βλέμμα τῆς εἶχε τὸ « φευγαλέο »
καὶ στὸ ὄχρό τῆς πρόσωπο τὴν ἔκφραση « χιμαίρας ».
Εὐθύς, μόλις ἐνοιώσαμε τὴ θέενα Ἐκεῖνη
ἀντὶ νὰ τήνε δράξουμε, τῆς δώσαμε τὸ χέρι,
μὲ πόνο τὴν κυττάξαμε, τὴ βάλαμε στὴ μέση
καὶ σεριανίσαμε κι' οἱ τρεῖς μὲ μὰ θλιμμένη γλῶσσα.

ΓΙΑΓΚΟΣ ΠΙΕΡΙΔΗΣ

ΚΑΪΡΟ.